

LBRIS

We know
books

MATTHEW J. KIRBY

ASSASSIN'S
CREED

VALHALLA
SAGA LUI GEIRMUND

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI GLOSAR
DE MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

Partea I	7
1	9
2	19
3	29
4	44
5	56
6	73
Partea a II-a	87
7	89
8	102
9	113
10	130
11	142
Partea a III-a	155
12	157
13	169
14	183
15	197
16	209
17	223

Partea a IV-a	237
18.	239
19.	256
20.	270
21.	284
22.	296
23.	309
24.	325
Partea a V-a	339
25.	341
26.	354
27.	368
28.	383
29.	398
30.	408
31.	423
Epilog	437
Glosar	439

Lupii apărură aproape imediat după ce căzu cerbul roșu și Geirmund se întrebă de cât timp îi urmăreau. Săgeata fratelui său nu fusese bine plasată în coasta cerbului, iar animalul rănit mugise și sângerase, lăsând o dâră viu colorată, care-i condusesse într-o urmărire îndelungată, sfârșită atunci când cerbul se prăbușise în zăpada timpurie cu un ultim icnet și un ultim oftat. Sunetele și mirosurile morții sale ajunseseră fără îndoială departe, în văile din jur și peste dealuri, la fel de puternice pentru haita de lupi ca și chemarea unui corn de luptă.

— Tu câți vezi? întrebă Hámund.

Geirmund aruncă o privire în pădure, scăldată deja într-o lumină crepusculară la ora aceea târzie a după-amiezii și scufundându-se încet în întuneric. Crângurile de stejari de la câmpie lăsaseră de mult locul unei păduri dese de munte, în care se puteau ascunde tot felul de fiare. Trunchiuri negre de pini și mesteceni se înălțau tăcute în șiruri ce se pierdeau în depărtare, coloane ale unei Curți¹ în care Geirmund și fratele său nu fuseseră invitați. Acolo nu ardea focul în vreo vatră sau în vreun opaiț de steatit, iar dacă o asemenea Curte avea un rege sau o căpetenie, fie ea trol sau spirit, conducătorul acela nu le-ar fi oferit protecție.

---

¹ Nordicii trăiau în „case lungi”, dar în toată cartea s-a folosit termenul „Curte” pentru reședințele regale și ale jarlilor; de fapt, acestea nu se deosebeau de cele țărănești prin stil, ci doar prin proporții (n. trad.).

— Eu văd cinci, adăugă Hámund.

Și aceia erau doar lupii care voiau să fie văzuți. Geirmund își trase spada din teacă și luă în cealaltă mână toporul.

— S-ar putea ca în spate să aștepte de două ori mai mulți, rosti el.

— Să aștepte? se încruntă Hámund. Crezi că lupii ăștia au viclenia pe care-o are-n luptă o ceată de jefuitori?

— Așa sunt ei, așa le e felul.

Geirmund le întrezărise conducătoarea când aceasta se furișase printre copaci și apoi se oprise la vedere, ca și cum ar fi vrut să-l privească în ochi pentru a se asigura că-și dă seama că ea știe totul despre tânăr. Blana de pe ceafa lupoaicei era zbârlită și avea culoarea lemnului aduse de valuri pe țărm; deși era mare, în haita ei erau alți lupi mai mari. Ceea ce însemna că ea nu conducea doar prin forță.

— Poate că lupii ăștia nu navighează cu corăbiile lungi, dar au venit ca vikingii.

Hámund continuă să-l ia peste picior.

— Imediat o să-mi spui că vor încerca să ne atace prin flancuri.

— În mod sigur vor încerca.

Fratele lui râse acum fățiș și Geirmund se simți iritat.

— Poate că dac-ai fi petrecut mai puțin timp bând bere și lingușindu-i pe jarli cu tata, ai fi știut cum vânează lupii.

Hámund se opri din răs, însă nu răspunse. Geirmund măsură tăcerea geamănului său mai mare și știu că va trebui să răspundă mai târziu pentru insulta sa, oricât de adevărată i-ar fi fost observația, însă nu în momentul acela pândit de pericol. Câțiva lupi avansaseră către ei fără teamă, cu capetele plecate, cu buzele răsfrânte, mârâind gros în fundul gâturilor.

— Vor cerbul, spuse Hámund. Poate c-ar trebui să-i lăsăm să-l ia.

Geirmund aruncă o privire spre vânat, un mascul tânăr care nu apucase să se lupte și să-și revendice turma de

neveste. Era abia începutul iernii și încă mai avea coarnele, care, deși nu tocmai trofee, erau suficient de mari pentru a ciopli ceva util din ele, iar blana lui roșie și nepătată mai strălucea mătășos. Carnea i-ar fi fost bună de mâncat.

— I-ai lăsa să ia ce-i al tău? întrebă Geirmund.

— Tu ai muri pentru un cerb, când cămărilor sunt pline acasă?

Franchetea întrebării îl făcu pe Geirmund să cadă pe gânduri. Se aflau la trei zile distanță de Curtea lor din Avaldsnes. Ceea ce începuse ca o scurtă incursiune în căutare de vânat mic se transformase rapid în ceva mult mai ambițios. Descoperind că în apropiere de casă vânatul mare era rar, urmaseră Ålfjordul spre miazănoapte prin răsărit, până departe, în zonele înalte ce se ridicau la miazăzi prin apus de satul Olund, aproape de hotarul cu Hordaland. Dar se aflau încă la mai bine de o zi de locul acela, singurul refugiu posibil dacă bătălia s-ar fi sfârșit prost pentru ei. Lui Geirmund vântul nu-i aduse nici miros de fum, nici de mâncare. Doar aroma copacilor și izul pământului îmbibat de sub zăpadă.

— Am ajuns până aici pentru că tu ai vrut un cerb, spuse el.

— Însă nu cu prețul vieții mele. Sau al vieții tale.

Geirmund era gata să-i dea dreptate fratelui său când conducătoarea haitei reapăru brusc, rece și tăcută ca o negură din Niflheim, și mai aproape de ei decât oricare dintre ceilalți lupi. Apoi, la fel de iute, dispăru din vedere, cu capul sus. Dar Geirmund văzuse în ochii ei galbeni tăciunii lui Muspelheim, o sfidare arzătoare și neînfricată, o foame ce dorea mai mult decât carnea de cerb. Lupoaica asta știa ce erau vânătorii și-i mai vâname. Geirmund îi simțise ura nemiloasă față de bărbații care pătrunseseră în munții ei, în Curtea pădurii ei.

Însă aceștia nu erau munții ei, iar cerbul nu era prada ei și trebuia făcută să afle acest lucru.

— Dacă fugim, spuse el, ne vor urmări și ne vor sfâșia beregatele în timp ce dormim.

— Nu cred, zise Hámund fără convingere.

— Și aș mai pune rămășag că localnicii din Olund o știu bine pe lupoaica asta.

— Și ce dacă?

Geirmund se întoarse spre fratele său, încruntat.

— Ei sunt din Rogaland, loiali tatei. Sunt supușii noștri. Iar tu vei fi într-o zi regele lor.

Hámund își îndreptă spatele ca pentru a face față acuzației pe care Geirmund n-o mai rosti; acum îi era în joc onoarea, iar soarta, decisă.

— Haide, frate. Geirmund zâmbi larg și-și ridică armele. Vrei să lupți? Sau ai prefera mai degrabă să-ncerci să negociezi un troc pentru cerb? Arată din cap spre lupi. Ei ar fi bucuroși să propună condiții, dar nu în favoarea noastră.

Hámund își scoase arcul din lemn de tei de pe spinare.

— S-ar putea să te surprindă, frate, rosti el, însă am învățat câteva lucruri utile în călătoriile mele. Luă o săgeată din tolbă și o potrivii în strună. De pildă, am învățat că nu poți negocia cu marea, oricâte ofrande i-ai aduce, și nu cred că trebuie să fii vânător ca să știi că același lucru e valabil și pentru lupi.

Geirmund făcu un pas către fratele său.

— Țintește mai bine decât ai făcut-o cu cerbul.

— Ține-i departe de mine, ca să pot ținti.

Apoi Geirmund se întoarse și se așeză spate în spate cu Hámund, și amândoi se încordară pe picioare, pregătindu-se pentru lupta ce avea să vină, în timp ce lupii începură să se le dea ocol, căutând o slăbiciune sau o deschidere în apărarea aceea. Răsuflările lor nășteau norișori de ceață în aer; lumina rece a după-amiezii se diminuase și mai mult în ultimele clipe, ceea ce avantaja ochii lupilor.

Când două fiare atacă în cele din urmă, o făcură simultan din părți opuse. Geirmund auzi din spate zbârnâitul

arcului fratelui său, urmat instantaneu de un schelălăit, se plecă și-și roti spada spre al doilea lup care se năpustise către mâna în care ținea toporul. Tăișul lui lovi laba stângă din față a masculului mare, iar animalul se retrase șchio-pătând, cu laba atârându-i doar de piele.

Geirmund aruncă o privire într-o parte, către ținta fratelui său, care zăcea în zăpadă, cu botul îndoit sub trup; dintre gât și umăr i se ițea o săgeată. O lovitură mortală și o moarte rapidă.

- Bravo, frate, spuse el.
- Ce-i cu lupul tău?
- E scos din luptă. Dar n-am...

Următorul val de lupi mârâitori se repezi spre ei; erau patru, iar alți trei-patru le dădeau deja ocol, gata să sară cu colții și cu ghearele. Hámund slobozi o săgeată și scoase alta din tolbă, în vreme ce Geirmund lovi cu toporul în țeasta primului lup care se apropiase de fratele său. Săgeata își găsi ținta, însă nu ucise; lupul rănit făcu o tumbă, se sculă clătînându-se, căzu din nou, în timp ce animalul lovit de Geirmund se rostogolise și rămăsese nemișcat.

— În spatele tău! strigă Hámund, întinzând struna arcului.

Geirmund se feri când săgeata șuieră pe lângă el, auzi un bufnet și un schelălăit, însă nu avu timp să se întoarcă și să se uite. Al patrulea lup sări asupra lui înainte să poată ridica vreuna dintre arme; căzu sub greutatea lui, cu pocnetul colților ascuțiți în urechi și duhoarea răsuflării sale în nări. Își ridică brațul obișnuit cu spada, pentru a ține botul acela departe de beregata sa, iar lupul îl prinse. Colții i se înfipseră în mână, străpungând pielea și lâna hainei și după aceea propria piele, iar tânărul știu că fâlcile acelea îi vor sfărâma oasele.

Deschise ochii larg și urlă în urechile lupului, apoi urlă și Hámund și, brusc, animalul se cutremură și dădu drumul brațului lui Geirmund. După aceea, sări cumva nesigur,

îndepărtându-se câțiva pași și zgâriindu-se întruna cu laba pe față – o săgeată îi ieșea dintr-un ochi. În acea intimitate a luptei, Hámund îl înjunghiasc cu săgeata, folosind-o ca pe un pumnal, așa încât coada nu pătrunsesc suficient de adânc în creier pentru a-l ucide instantaneu. Hámund mai trase o săgeată pentru a termina treaba, cu atenția concentrată asupra animalului care se zbătea.

Geirmund încă nu se ridicase în picioare când al cincilea animal atacă breșa aceea îngustă din apărarea lor. Se strădui să se scoale, sângerând și alunecând în zăpadă, totuși nu putu ajunge la timp la fratele său. Lupul sări la Hámund, își înfipse colții în subsuoara brațului cu care trăgea și-l trase la pământ.

— Nu! răcni Geirmund.

Își pierduse spada, dar se repezi asupra lupului cu topoarul, coborându-l cu ambele mâini în mijlocul spinării fiarei și retezându-i coloana vertebrală. Lupul urlă și încercă să fugă, târându-și labele posterioare inutile, dar Geirmund îi curmă iute suferința, înainte de a se întoarce pentru a înfrunța următorul asalt.

Însă nu mai urmă vreun alt asalt, iar bătălia se încheie brusc. Hațta părea să fi dispărut pur și simplu, cel puțin pentru moment, lăsându-și morții și răniții în urmă. Geirmund își luă spada și-i ucise pe cei doi lupi care încă se zbăteau și sufereau. Atunci observă laba aproape retezată care-i atârna ultimului atacator al fratelui său, o rană gravă ce nu-l împiedicase să revină în bătălie cu și mai mult curaj și ferocitate. Sau poate că lupul știa pur și simplu că va muri, așa că hotărâse să-și întâmpine soarta luptând. Oricare i-ar fi fost motivul, tânărul îl considera demn de onoare. Îngenunche lângă lup în semn de admirație, care se preschimbă ușor într-un soi de regret.

— Au plecat? întrebă Hámund.

Geirmund încuviință din cap.

— Se vor întoarce?

LIBRIS

We know
BOOKS

— Întotdeauna, spuse Geirmund. Însă nu azi.

— Cât de grav e brațul tău?

Geirmund coborî ochii și văzu ceva alburiu care-i ieșea din mâneca înroșită și ruptă. La început, se gândi că ar putea fi osul brațului, dar în clipa următoare își dădu seama că era pur și simplu un colț de lup. Îl scoase și-l ținu în palmă, un colț fildeșiu, cu rădăcinile însângerate.

— N-o să mor din atât, spuse el.

Se întoarse apoi să-și cerceteze fratele, care-l privea fix, cu ochii încă strălucind de frenezia luptei, și văzu o pată roșie care i se întindea pe coaste.

— Mă tem că tu ești rănit mai grav.

Hámund își desprinsese privirea de pe brațul lui Geirmund și o coborî spre sine.

— Și eu voi trăi să mai dau o luptă. Sângele ăla mai mult sperie.

— Ești sigur?

Fratele său înghiți un nod, încuviință din cap și aruncă o privire peste câmpul de bătălie.

— Am doborât șase.

Geirmund puse o mână pe flancul lupului și-și înfipse degetele în blana groasă, pipăindu-i coastele.

— Sunt aproape piele și os, spuse el, și colții li se clatină-n gingii.

Nu erau însetați de sânge, nu erau răi sau răzbunători, ci doar disperați; dar Geirmund știa că asta nu schimba nimic în cele din urmă și strânse colțul în pumn. Chiar dacă sfida și furia pe care le citise în ochii conducătoarei haitei fuseseră doar o închipuire, era adevărat că în Rogaland nu exista pur și simplu suficient teritoriu și pradă pentru a hrăni toate burțile. Lupta și moartea erau inevitabile.

Se ridică în picioare.

— Trebuie să facem tabără. Să aprindem un foc, să ne curățăm rănila și după aceea să jupuim animalele. Vom pleca mâine dimineață.

Hámund clipi și încuviință din cap. Până la apusul soarelui, curățară o zonă de pământ și tăiară lemne uscate. Apoi, Geirmund târi stârvurile lupilor mai aproape de groapa pentru foc, în timp ce Hámund se aplecă să aprindă lemnele cu scăpărătoarea împodobită pe care o cumpărase în una dintre călătoriile făcute cu tatăl lor spre răsărit, în Finland. Avea un mâner din bronz sclipitor, sculptat, ce înfățișa doi călăreți față-n față, dar, în ciuda ornamentelor, nu producea scânteii mai bune decât amnarul simplu al lui Geirmund. Părea că Hámund se chinuie cu ea, loviturile sale fiind slabe și ineficiente. Geirmund se pregătea să intervină când, în sfârșit, din așchii se înălțară câteva firicele de fum, încolăcindu-se. Hámund se ridică încet, aproape nesigur pe picioare.

— N-arăți bine, spuse Geirmund.

Hámund aprobă din cap.

— Simt..., spuse el, fără să termine.

— Stai jos. Lasă-mă să mă uit la...

Hámund căzu la pământ, ca și cum ar fi rămas brusc fără oase. Geirmund se repezi lângă el.

— Uită-te la mine, îi spuse, pălmuind obrazul palid al fratelui său. Uită-te la mine!

Însă ochii acestuia se dădură peste cap înapoia pleoapelor pe jumătate închise.

Straturile de haine din zona coastelor lui Hámund se simțeau grele și îmbibate. Geirmund luă cuțitul și le spintecă, descoperind sub brațul fratelui său o rană adâncă, din care mai curgea sânge. La vederea ei, șuieră printre dinți și sări spre vatra în care ardea focul. Își puse lama toporului în flăcările ce începuseră să crească, apoi umplu o cană de steatit cu zăpadă. O lăsă lângă foc să se topească și să se încălzească; reveni lângă Hámund și-și dădu silința să oprească prin apăsarea palmelor curgerea sângelui.

— Prostule, șopti el.

După câteva clipe, luă cana și-i turnă conținutul aburind peste rană, ca s-o curețe. Apucă imediat toporul și-i probă căldura aruncând pe metal zăpadă, care sfârâi și se topi.

— Nu știi dacă poți să mă auzi, spuse Geirmund, stând în picioare deasupra fratelui său, dar țin-te bine. O să doară.

Se aplecă și-i apucă încheietura mâinii. Îi ridică brațul pentru a expune complet rana și apăsă partea plată a toporului pe carnea sfârtecată. Hámund gemu, însă nu tresări în timp ce metalul încins îi pârlea pielea, trimițând fumul și mirosul de carne arsă în nările lui Geirmund, care icni, știind ce era.

Nu după multă vreme îndepărtă toporul, care se desprinse ușor de pe pielea fratelui său, ușurat că rana cu aspect teribil părea să nu mai sângereze. Spera ca sângele să nu se fi întors către interior pentru a umple burta lui Hámund și cușca toracică, dar oricum nu putea face nimic în privința aceea. Rupse o fâșie de pânză și o îmbibă cu miezul rămas în burduf. După aceea, o vârî sub brațul fratelui său, peste rană, și legă brațul de trupul lui Hámund, pentru a ține bandajul la locul său și rana apăsată.

— Acum trebuie doar să găsec o cale să te duc de-aici, spuse el și-și îndreptă atenția spre lupii morți.

Îi alese pe cei doi mai mari, unul fiind cel cu laba tăiată, îi atârână și începu să-i jupoarie la lumina focului, lucrând cu grijă, însă cât putea de repede. În mod obișnuit, le-ar fi spintecat burțile și labele, pentru a desface pieile și a le întinde pe o suprafață orizontală, dar pentru planul din clipa aceea avea nevoie ca blana să rămână într-o singură bucată, ceea ce necesita timp, grijă și putere. Începu de la labe, făcând tăieturi minime prin piele, și întoarse blana pe dos în josul corpului, ca și cum ar fi îndepărtat niște jambiere ude care se strânseseră pe picior. Uneori trebui să se folosească de greutatea corpului pentru a trage pielea în jos, departe de carne; deși era frig, transpiră din cauza muncii, însă în cele din urmă obținu două baloturi moi de blană. Luă

toporul și doborî doi mesteceni tineri, ambii cu trunchiurile groase cât încheietura mâinii, și îi tăie apoi pe jumătate, cât de statura fratelui său. Întinse blănille de lup una cu botul la coada celeilalte și trecu cele două prăjini prin ele. După ce trase mestecenii într-o parte și alta, blănurile se întinseră bine între ei, creând o targă-sanie în același timp rezistentă, moale și ținând departe aerul rece și zăpada de sub ea.

Geirmund trase targa lângă Hámund și-l rostogoli ușor pe ea, iar după ce-l prinse bine împreună cu arcul și celelalte arme, erau gata de plecare.

Ar fi fost periculos să călătorească noaptea, dar tânărul se temea că ar fi fost și mai periculos să zăbovească acolo, nu numai din cauza lupilor, ci și pentru că fratele său era rănit. Hámund avea nevoie, și încă iute, de iscusința unui vindecător din Avaldsnes, unul care să posede abilitatea de a împiedica rana să intre în putrefacție. O întârziere ar fi însemnat aproape sigur moartea.

Geirmund lăsă leșurile lupilor pe zăpadă, pentru haita lor, dacă s-ar fi întors, căci lupii își mâncau uneori semenii; știa însă că ei aveau să devoreze mai întâi cadavrul cerbului roșu, care-i aștepta. Tăie câteva bucăți mari de carne din pulpele vânatului, cât să se hrănească el și Hámund pe drumul de întoarcere, și abandonează restul.

Luă după aceea frânghia pe care o folosise la atârarea lupilor și o legă în jurul mestecenilor, alcătuiind lațuri pe care le putea trece peste piept și umeri. În felul acela, spinarea lui urma să ducă majoritatea poverii, lăsându-i mâinile libere să țină prăjinile și să păstreze targa dreaptă. Dar când o ridică prima dată, greutatea adunată a trupului fratelui său, a blănilor de lup și a mestecenilor îi tăie respirația și-l făcu să se împiedice chiar înainte de a face primul pas.

— Thór, dă-mi putere, șopti el, străduindu-se să-și recapete echilibrul.

O clipă mai târziu, porni la drum.